

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 1. avgusta 2025*

„Predhodno odločanje – Intelektualna lastnina – Znamke – Direktiva (EU) 2015/2436 – Približevanje zakonodaj držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami – Člen 10(3)(b) – Pravice, podeljene z znamko – Pravica, da se tretji osebi prepove ponujanje blaga, njegovo dajanje na trg ali skladiščenje v te namene pod znakom – Spletna trgovina – Blago, ponujeno v prodajo iz države članice, ki ni država, v kateri je znamka registrirana – Pojem „skladiščenje““

V zadevi C-76/24,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče, Nemčija) z odločbo z dne 23. januarja 2024, ki je na Sodišče prispela 1. februarja 2024, v postopku

Tradeinn Retail Services S.L.

proti

PH,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi C. Lycourgos, predsednik senata, S. Rodin, N. Piçarra, sodnika, O. Spineanu-Matei (poročevalka), sodnica, in N. Fenger, sodnik,

generalni pravobranilec: D. Spielmann,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za PH T. Kiphuth in N. Tretter, Rechtsanwälte,
- za Evropsko komisijo P. Němečková in G. von Rintelen, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 27. marca 2025

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 10(3)(b) Direktive (EU) 2015/2436 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2015 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL 2015, L 336, str. 1).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Tradeinn Retail Services S.L. (v nadaljevanju: TRS) in PH, imetnikom nemških znamk za potapljaške aparate in opremo, v zvezi s tožbo za prenehanje uporabe znakov, enakih tema znamkama, za potapljaško opremo.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 Člen 10 Direktive (EU) 2015/2436, naslovljen „Pravice, podeljene z blagovno znamko“, določa:
 - „1. Registracija blagovne znamke podeljuje imetniku izključne pravice iz te znamke.
 2. Brez poseganja v pravice imetnikov, ki so bile pridobljene pred datumom vložitve prijave ali datumom prednostne pravice registrirane blagovne znamke, ima imetnik te registrirane blagovne znamke pravico, da tretjim osebam, ki nimajo njegovega soglasja, prepreči, da bi v gospodarskem prometu v povezavi z blagom in storitvami uporabljale kakršen koli znak, če je:
 - (a) znak enak blagovni znamki in se uporablja za blago ali storitve, ki so enake tistim, za katere je registrirana blagovna znamka;
 - (b) znak enak ali podoben blagovni znamki in se uporablja v zvezi z blagom ali storitvami, ki so enake ali podobne tistim, za katere je registrirana blagovna znamka, če obstaja verjetnost zmede v javnosti; verjetnost zmede vključuje možnost povezovanja znaka in blagovne znamke;
 - (c) znak enak ali podoben blagovni znamki, ne glede na to, ali se uporablja v zvezi z blagom ali storitvami, ki so enake, podobne ali niso podobne tistim, za katere je registrirana blagovna znamka, če ima slednja v državi članici ugled in če bi uporaba takega znaka brez upravičenega razloga izkoristila razlikovalni značaj ali ugled blagovne znamke ali mu škodovala.
3. Na podlagi odstavka 2 je lahko prepovedano zlasti naslednje:
 - (a) opremljanje blaga ali njegove embalaže z znakom;
 - (b) ponujanje blaga, njegovo dajanje na trg ali skladiščenje v te namene pod tem znakom ali ponujanje ali opravljanje storitev pod tem znakom;
 - [...]
 - (e) uporaba znaka na poslovni dokumentaciji in v oglaševanju;
 - [...].“

Nemško pravo

- 4 S členom 14(2) in (3) Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen – Markengesetz (zakon o varstvu znamk in drugih razlikovalnih znakov) z dne 25. oktobra 1994 (BGBl. 1994 I, str. 3082), kakor je bil spremenjen z Gesetz zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2015/2436 des Europäischen Parlaments und des Rates vom 16. Dezember 2015 zur Angleichung der Rechtsvorschriften der Mitgliedstaaten über die Marken (Markenrechtsmodernisierungsgesetz) (zakon o prenosu Direktive 2015/2436) z dne 11. decembra 2018 (BGBl. 2018 I, str. 2357) (v nadaljevanju: MarkenG), je bil v nemško pravo prenesen člen 10(2) in (3) Direktive 2015/2436.
- 5 V skladu s členom 14(2), prvi pododstavek, točka 1, MarkenG tretje osebe brez soglasja imetnika znamke v gospodarskem prometu v povezavi z blagom ali storitvami ne smejo uporabljati znaka, enakega znamki, za blago ali storitve, enake tistim, za katere je varovana znamka.
- 6 V skladu s členom 14(3), točke 1, 2 in 6, MarkenG je, če so izpolnjeni pogoji iz odstavka 2 tega člena, zlasti prepovedano, da se z znakom, ki je enak zadevni znamki, opremlja ovojnina in embalaža, ponuja blago, daje na trg ali skladišči v te namene pod znakom ter uporablja znak na poslovni dokumentaciji ali v oglaševanju.
- 7 Člen 14(5) MarkenG določa:
- „Zoper osebo, ki uporablja znak v nasprotju z odstavki od 2 do 4, lahko imetnik znamke v primeru ponovitvene nevarnosti vloži opustitveno tožbo. Ta pravica obstaja tudi takrat, kadar prvič grozi kršitev.“

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

- 8 PH je imetnik dveh spodaj prikazanih nemških figurativnih znamk, ki prav tako vsebujeta besedne elemente (v nadaljevanju: zadevni znamki):

- 9 Zadevni znamki sta bili registrirani pri Deutsches Patent- und Markenamt (nemški urad za patente in znamke, Nemčija) med drugim za potapljaške aparate, potapljaške obleke, rokavice za potapljače, potapljaške maske in dihalne aparate za potapljanje.
- 10 Družba TRS s sedežem v Španiji je na svojem spletnem mestu www.scubastore.com ter na spletni prodajni platformi www.amazon.de oglaševala za prodajo potapljaško opremo z uporabo znakov, enakih zadevnima znamkama, zlasti s fotografijami blaga, opremljenega s temi znaki.

- 11 PH je pri Landgericht Nürnberg-Fürth (deželno sodišče v Nürnberg-Fürthu, Nemčija) vložil tožbo, s katero je med drugim predlagal, naj se družbi TRS prepove uporaba znakov, enakih zadevnima znamkama, v Nemčiji. Natančneje, PH je predlagal, naj se družbi TRS prepove, da s temi znaki opremlja potapljaško opremo oziroma njeno ovojnino ali embalažo, da pod navedenimi znaki ponuja, proizvaja, prodaja ali kako drugače daje na trg potapljaško opremo, to opremo oglašuje ali jo skladišči za prej navedene namene.
- 12 Landgericht Nürnberg-Fürth (deželno sodišče v Nürnberg-Fürthu) je s sodbo z dne 3. februarja 2022, potem ko je ugotovilo, da je družba TRS delno soglašala s temi predlogi, med drugim odločilo, da se tej družbi naloži, da preneha ponujati v prodajo ali oglaševati potapljaško opremo, opremljeno z znaki, enakimi zadevnima znamkama.
- 13 Oberlandesgericht Nürnberg (višje deželno sodišče v Nürnbergu, Nemčija) je na podlagi pritožbe PH s sodbo z dne 29. novembra 2022 razsodilo, da dejstvo, da ima družba TRS sedež v Španiji in da ima v tej državi članici zadevno blago, ni ovira za to, da se to podjetje obsodi za nezakonito posedovanje blaga, opremljenega z znaki, enakimi zadevnima znamkama, da bi jih ponujalo ali dajalo na trg v Nemčiji. Navedeno sodišče je družbi TRS naložilo, naj preneha ponujati v prodajo ali oglaševati potapljaško opremo, opremljeno s temi znaki, „ter jo prodajati ali skladiščiti za prej navedene namene“.
- 14 Družba TRS je za izpodbijanje te razširitve obsega odredbe, izdane na prvi stopnji, zoper navedeno sodbo vložila revizijo pri Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče, Nemčija), ki je predložitveno sodišče.
- 15 Po mnenju navedenega sodišča skladiščenje blaga za njegovo ponujanje ali dajanje na trg, kot je določeno v členu 14(3), točka 2, MarkenG, vsebuje objektivni element, ki ga sestavlja skladiščenje, in subjektivni element, in sicer željo po vnosu tega blaga na trg.
- 16 Predložitveno sodišče dvomi o razlagi te določbe glede na člen 10(3)(b) Direktive 2015/2436.
- 17 Na prvem mestu, navedeno sodišče poudarja, da je na podlagi načela teritorialnosti varstvo znamke, registrirane v Nemčiji, omejeno na ozemlje te države članice in da se lahko sankcionirajo le dejanja, storjena na njenem ozemlju. Sprašuje se, ali ob upoštevanju tega načela teritorialnosti člen 10(3)(b) Direktive 2015/2436 imetniku znamke, varovane v državi članici, omogoča, da tretji osebi prepove skladiščenje blaga, označenega z znakom, enakim tej znamki, v drugi državi članici, ker je to blago namenjeno ponujanju v prodajo ali dajanju na trg v državi članici, v kateri je navedena znamka varovana.
- 18 Po mnenju navedenega sodišča bi bilo mogoče to določbo razlagati na dva načina. V skladu s prvo razlago, ki temelji na navedenem načelu teritorialnosti, naj skladiščenje blaga pod tem znakom v državi članici, ki ni država članica varstva, ne bi posegalo v zadevno znamko, tudi če je namen tega skladiščenja ponujanje v prodajo ali dajanje tega blaga na trg v državi članici varstva.
- 19 V skladu z drugo razlago naj bi šlo za kršitev nacionalne znamke, če se zadevno blago skladišči v državi članici, ki ni država članica varstva, da bi se pod navedenim znakom ponujalo v prodajo ali dajalo na trg v državi članici varstva.

- 20 Na drugem mestu, predložitveno sodišče se sprašuje, ali je treba uporabo glagola *besitzen* (posedovati) v nemški različici člena 10(3)(b) Direktive 2015/2436 razlagati tako, da ta določba zahteva, da ima tretja oseba neposreden dostop do zadevnega blaga, ali pa zadostuje, da lahko ta tretja oseba vpliva na osebo, ki ima tak dostop.
- 21 V zvezi s tem navedeno sodišče poudarja, da je v nemškem pravu pojem „*Besitz*“ (posest) širok in zajema tako „neposredno posest“ kot „posredno posest“. Neposredna posest se nanaša na dejansko oblast nad stvarjo, ki preneha, ko se posestnik odpove dejanski oblasti nad to stvarjo oziroma jo izgubi. Kadar ima oseba stvar v posesti začasno na podlagi pravice ali obveznosti do tretje osebe, naj bi bila ta tretja oseba opredeljena kot „posredni posestnik“. Kadar prodajalec prodano stvar izroči prevozniku, bi ta postal neposredni posestnik in ta prodajalec posredni posestnik.
- 22 Čeprav bi bilo torej družbo TRS v skladu z nemškim pravom mogoče opredeliti kot posrednega posestnika, navedeno sodišče dvomi, da to velja tudi glede na člen 10(3)(b) Direktive 2015/2436. V zvezi s tem navaja, da v zakonodaji Unije na področju znamk v vseh jezikovnih različicah niso uporabljeni izrazi, ki imajo enak pomen kot glagol *besitzen*. V nekaterih jezikovnih različicah naj bi bili namreč uporabljeni izrazi, ki se v bistvu nanašajo na skladiščenje in ne na posedovanje, kar naj bi pomenilo obstoj neposrednega dostopa do zadevnega blaga. Vendar predložitveno sodišče ne izključuje, da je iz sodne prakse Sodišča mogoče sklepati, da na področje uporabe člena 10(3)(b) Direktive 2015/2436 spada tudi posredni posestnik tega blaga.
- 23 V teh okoliščinah je Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:
- „1. Ali lahko imetnik nacionalne znamke v skladu s členom 10(3)(b) Direktive [2015/2436] doseže prepoved, da tretja oseba v tujini skladišči blago, ki krši znamko, z namenom, da blago ponuja v državi varstva ali ga v tej državi daje na trg?
2. Ali je v zvezi s pojmom skladiščenja v smislu člena 10(3)(b) Direktive [2015/2436] odločilna dejanska možnost dostopa do blaga, ki krši znamko, ali pa zadostuje možnost vplivanja na tistega, ki ima dejanski dostop do tega blaga?“

Vprašanji za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

- 24 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 10(3)(b) Direktive 2015/2436 razlagati tako, da lahko imetnik znamke, ki je varovana v eni državi članici, tretji osebi prepove, da na ozemlju druge države članice skladišči blago pod znakom pod pogoji iz člena 10(2) te direktive, da bi to blago ponujala v prodajo ali dajala na trg v državi članici, v kateri je ta znamka varovana.
- 25 Za odgovor na to vprašanje je treba opozoriti, da je pri razlagi določbe prava Unije treba upoštevati ne le njeno besedilo, ampak tudi njen kontekst in cilje, ki jim sledi ureditev, katere del je (sodbi z dne 17. novembra 1983, Merck, 292/82, EU:C:1983:335, točka 12, in z dne 8. maja 2025, L. (Male nekomercialne pošiljke blaga), C-405/24, EU:C:2025:335, točka 28).

- 26 Člen 10(3)(b) Direktive 2015/2436 v povezavi z odstavkom 2 tega člena določa, da lahko imetnik registrirane znamke vsem tretjim osebam, ki nimajo njegovega soglasja, prepove, da v gospodarskem prometu v zvezi z blagom ali storitvami uporabljajo kateri koli znak, ki krši to blagovno znamko, in da je med uporabami, ki se tako lahko prepovejo, „ponujanje blaga, njegovo dajanje na trg ali skladiščenje v te namene pod tem znakom ali ponujanje ali opravljanje storitev pod tem znakom“.
- 27 Kot je razvidno iz tega besedila, je za to, da bi imetnik navedene znamke lahko prepovedal skladiščenje blaga pod tem znakom, potrebno, da tretja oseba, ki je imetnik tega blaga, sama sledi cilju ponujanja navedenega blaga ali njegovega dajanja na trg (glej v tem smislu sodbo z dne 2. aprila 2020, *Coty Germany*, C-567/18, EU:C:2020:267, točka 45).
- 28 Navedeno besedilo, nasprotno, ne vsebuje izrecne navedbe glede možnosti, da imetnik znamke, registrirane v eni državi članici, tretji osebi prepove skladiščenje blaga pod navedenim znakom na ozemlju druge države članice.
- 29 Kar zadeva kontekst, v katerega je umeščen člen 10(3)(b) Direktive 2015/2436, je treba opozoriti, da je varstvo, ki ga zagotavlja registracija nacionalne znamke, načeloma omejeno na ozemlje države članice registracije, tako da se imetnik te znamke praviloma ne more sklicevati na to varstvo zunaj tega ozemlja (glej v tem smislu sodbi z dne 22. junija 1994, *IHT Internationale Heiztechnik in Danzinger*, C-9/93, EU:C:1994:261, točka 22, in z dne 19. aprila 2012, *Wintersteiger*, C-523/10, EU:C:2012:220, točka 25).
- 30 Namen izključne pravice, podeljene z registracijo blagovne znamke na podlagi člena 10(1) Direktive 2015/2436, je imetniku zadevne blagovne znamke omogočiti varstvo njegovih posebnih interesov kot imetnika te blagovne znamke, to je zagotoviti, da lahko ta znamka izpolnjuje svoje funkcije. Uresničevanje te pravice mora biti zato pridržano za primere, v katerih okoliščina, da tretja oseba uporablja znak, vpliva ali bi lahko vplivala na funkcije znamke (glej v tem smislu sodbo z dne 12. novembra 2002, *Arsenal Football Club*, C-206/01, EU:C:2002:651, točke od 50 do 54). Med te funkcije ne spada samo bistvena funkcija znamke, ki je potrošnikom jamčiti za poreklo zadevnega proizvoda ali storitve, ampak tudi njene druge funkcije, kot so med drugim zagotavljanje kakovosti tega proizvoda ali storitve, sporočanje, investiranje ali oglaševanje (sodba z dne 25. januarja 2024, *Audi* (Nosilec emblema na sprednji maski), C-334/22, EU:C:2024:76, točka 42 in navedena sodna praksa).
- 31 Ta cilj in geografski obseg varstva, ki ga zagotavlja znamka, imata več posledic za razlago člena 10(3)(b) Direktive 2015/2436.
- 32 Na prvem mestu, imetnik nacionalne znamke ima pravico tretji osebi prepovedati, da v državi članici registracije daje na trg proizvode pod znakom, katerega uporaba posega v to znamko, pri čemer pa se za take proizvode ne šteje, da so bili dani na trg, če so v odložnem carinskem postopku, kot je postopek zunanega tranzita, in niso bili sproščeni v prosti promet (glej v tem smislu sodbo z dne 9. novembra 2006, *Montex Holdings*, C-281/05, EU:C:2006:709, točke od 19 do 21 in navedena sodna praksa).
- 33 Na drugem mestu, imetnik nacionalne znamke lahko tretji osebi prepove, da na ozemlju države članice registracije ponuja proizvode pod tem znakom. Imetnik lahko tako taki ponudbi nasprotuje, tudi če se ta nanaša na blago, dano v carinski postopek zunanega tranzita, če nujno vključuje sprostitev tega blaga v prosti promet (glej v tem smislu sodbo z dne 18. oktobra 2005, *Class International*, C-405/03, EU:C:2005:616, točka 61).

- 34 Poleg tega je Sodišče že razsodilo, da lahko imetnik znamke tretji osebi prepove, da med drugim s spletnim oglaševanjem ponuja blago pod navedenim znakom, tudi če je ta tretja oseba, strežnik spletnega mesta, ki ga uporablja, ali to blago zunaj države članice registracije, če je ta ponudba ali ta oglas namenjen potrošnikom na ozemlju te države članice. Če bi bilo drugače, bi se namreč gospodarski subjekti, ki se ukvarjajo z elektronskim poslovanjem in potrošnikom na tem ozemlju ponujajo blago, ki je zunaj navedenega ozemlja, izognili vsakršni obveznosti spoštovanja pravic, podeljenih s to blagovno znamko, kar bi ogrozilo polni učinek varstva, zagotovljenega z Direktivo 2015/2436 (glej v tem smislu sodbi z dne 12. julija 2011, L'Oréal in drugi, C-324/09, EU:C:2011:474, točki od 62 in 63, in z dne 6. februarja 2014, Blomqvist, C-98/13, EU:C:2014:55, točka 32 in navedena sodna praksa).
- 35 Sodišče je pojasnilo, da zgolj dostopnost spletnega mesta na ozemlju države članice, na katerem je zadevna znamka varovana, ne zadostuje za ugotovitev, da so ponudbe za prodajo, ki so na tem spletnem mestu prikazane, namenjene potrošnikom na tem ozemlju. Nacionalna sodišča so pristojna, da v vsakem posameznem primeru presodijo, ali obstajajo upoštevni indici za ugotovitev, da je ponudba za prodajo, prikazana na spletnem mestu ali spletni prodajni reformi, ki sta dostopna na navedenem ozemlju, namenjena potrošnikom na tem ozemlju. Med temi indici je navedba pojasnil v tej ponudbi glede geografskih območij, na katera je zadevna tretja oseba pripravljena poslati zadevni proizvod (glej v tem smislu sodbo z dne 12. julija 2011, L'Oréal in drugi, C-324/09, EU:C:2011:474, točki 64 in 65).
- 36 Nazadnje, na tretjem mestu, člen 10(3)(b) Direktive 2015/2436 imetniku znamke omogoča, da tretji osebi prepove ne le ponujanje in dajanje na trg blaga pod znakom, katerega uporaba posega v to znamko, ampak tudi to, da ga „skladišči v te namene“, kot je bilo opozorjeno v točkah 26 in 27 te sodbe. Ta določba se torej nanaša na skladiščenje takega blaga s strani tretje osebe le, če je to skladiščenje predhodno ponujanju ali dajanju na trg, ki ju imetnik znamke lahko prepove.
- 37 Kot pa je razvidno iz točke 34 te sodbe, lahko imetnik znamke tretji osebi prepove ponujanje blaga pod tem znakom, zlasti s spletnim oglaševanjem, ne glede na to, da so ta tretja oseba, strežnik spletnega mesta, ki ga uporablja, ali to blago zunaj države članice registracije, če je ta ponudba namenjena potrošnikom na ozemlju te države članice. V takem položaju ima ta imetnik tudi pravico, da navedeni tretji osebi prepove skladiščenje navedenega blaga zunaj tega ozemlja, če to skladiščenje pomeni fazo pred izdajo take ponudbe ali njeno izvedbo, tako da je mogoče škodi, da je bilo opravljeno v ta namen.
- 38 V obravnavani zadevi je iz navedb predložitvenega sodišča razvidno, da je v postopku v glavni stvari platforma za spletno trgovino www.amazon.de ob neobstoju nasprotnih dokazov očitno namenjena potrošnikom na ozemlju, na katero se nanašata zadevni znamki (glej v tem smislu sodbi z dne 7. decembra 2010, Pammer in Hotel Alpenhof, C-585/08 in C-144/09, EU:C:2010:740, točka 83, in z dne 12. julija 2011, L'Oréal in drugi, C-324/09, EU:C:2011:474, točka 66). Zato ponudbe za prodajo na tej platformi, ki so predmet postopka v glavni stvari, s pridržkom preverjanj, ki jih mora opraviti predložitveno sodišče, spadajo na področje uporabe člena 10(3)(b) Direktive 2015/2436.
- 39 Glede na te preudarke je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 10(3)(b) Direktive 2015/2436 razlagati tako, da lahko imetnik znamke, ki je varovana v eni državi članici, tretji osebi prepove, da na ozemlju druge države članice skladišči blago pod znakom pod pogoji iz člena 10(2) te direktive, da bi to blago ponujala v prodajo ali dajala na trg v državi članici, v kateri je ta znamka varovana.

Drugo vprašanje

- 40 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 10(3)(b) Direktive 2015/2436 razlagati tako, da je za „skladiščenje“ – v smislu te določbe – blaga pod znakom pod pogoji iz člena 10(2) te direktive treba imeti neposredno in dejansko oblast nad tem blagom ali pa zadostuje pooblastilo za nadzor ali vpliv na osebo, ki ima neposredno in dejansko oblast nad navedenim blagom.
- 41 Navedeno sodišče je navedlo, da dvomi, ki utemeljujejo njegovo drugo vprašanje, izhajajo iz razhajanj med različnimi jezikovnimi različicami tega člena 10(3)(b). Nemško različico te določbe naj bi bilo mogoče razlagati tako, da „skladiščenje“ proizvoda ne pomeni nujno, da je omogočen dostop do njega, medtem ko so v drugih jezikovnih različicah navedene določbe uporabljeni izrazi, ki nakazujejo nasprotno.
- 42 V zvezi s tem je treba navesti, da čeprav se različice člena 10(3)(b) Direktive 2015/2436 v nemščini (*besitzen*), francoščini (*détenir*) in romunščini (*deținute*) nanašajo na posedovanje, so v drugih jezikovnih različicah te določbe uporabljeni izrazi, ki se nanašajo na skladiščenje ali shranjevanje, kot na primer v španščini (*almacenar*), danščini (*oplagre*), angleščini (*stocking*), italijanščini (*stoccare*) ali švedščini (*lagra*). Na podlagi teh zadnjenavedenih izrazov bi bilo tako mogoče sklepati, da se navedena določba nanaša na shranjevanje vsega blaga, medtem ko naj izraz „posedovanje“ ne bi nakazoval na tak količinski vidik in bi imel širši pomen.
- 43 V skladu s sodno prakso je treba v primeru razhajanja med jezikovnimi različicami določbe prava Unije to določbo razlagati glede na splošno sistematiko in namen ureditve, katere del je (sodbi z dne 27. marca 1990, Cricket St Thomas, C-372/88, EU:C:1990:140, točka 19, in z dne 8. maja 2025, Pielatak, C-410/23, EU:C:2025:325, točka 58 in navedena sodna praksa). Poleg tega je treba, kadar je določbo prava Unije mogoče razlagati na več načinov, dati prednost razlagi, s katero se ohrani njen polni učinek (sodbi z dne 24. februarja 2000, Komisija/Francija, C-434/97, EU:C:2000:98, točka 21, in z dne 23. novembra 2023, EVN Business Service in drugi, C-480/22, EU:C:2023:918, točka 37 in navedena sodna praksa).
- 44 Kljub jezikovnim razlikam, navedenim v točki 42 te sodbe, je treba navesti, da v okviru člena 10(3)(b) Direktive 2015/2436 vsak jezikovni izraz, ne glede na to, ali se nedvoumno nanaša na posedovanje ali pa na skladiščenje oziroma shranjevanje, pomeni, da je treba imeti dejansko oblast in torej določen nadzor nad zadevnim blagom. Vsekakor, kot je generalni pravobranilec opozoril v točki 54 sklepnih predlogov, ta določba spada v okvir določb, katerih cilj je imetniku znamke zagotoviti pravni instrument, ki mu omogoča, da prepove in tako ustavi vsakršno ravnanje tretje osebe, ki uporablja znak, pod pogoji, določenimi v členu 10(2) te direktive. V zvezi s tem je treba za vse tretje osebe, ki imajo neposreden ali posreden nadzor nad dejanjem, ki pomeni to ravnanje, šteti, da lahko dejansko ustavijo to uporabo (glej v tem smislu sodbo z dne 2. aprila 2020, Coty Germany, C-567/18, EU:C:2020:267, točki 37 in 38 ter navedena sodna praksa).
- 45 Iz tega sledi, da izraz „skladiščiti“ iz člena 10(3)(b) Direktive 2015/2436 ne zajema le primerov, v katerih ima tretja oseba neposredno in dejansko oblast nad zadevnim blagom, ampak tudi primere, v katerih ima ta oseba posredni in vseeno dejanski nadzor nad tem blagom, ker ima pooblastilo za nadzor ali vpliv na osebo, ki ima neposredno in dejansko oblast nad navedenim blagom.

- 46 Če bi se ta določba uporabljala le za tretjo osebo, ki ima neposredno dejansko oblast nad zadevnim blagom, imetnik znamke ne bi mogel vložiti opustitvene tožbe zoper gospodarski subjekt, ki – brez njegovega soglasja – za ponujanje ali dajanje na trg tega blaga navedeno blago izroči ponudniku storitev, da ta za te namene zagotovi storitve, kot so shranjevanje ali prevoz navedenega blaga. Taka razlaga, kot je generalni pravobranilec navedel v točki 62 sklepnih predlogov, ne bi bila združljiva s ciljem Direktive 2015/2436 in bi varstvu, ki ga ta direktiva zagotavlja, odvzela del polnega učinka.
- 47 Glede na te preudarke je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 10(3)(b) Direktive 2015/2436 razlagati tako, da za „skladiščenje“ – v smislu te določbe – blaga pod znakom pod pogoji iz člena 10(2) te direktive zadostuje pooblastilo za nadzor ali vpliv na osebo, ki ima neposredno in dejansko oblast nad tem blagom.

Stroški

- 48 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

- 1. Člen 10(3)(b) Direktive (EU) 2015/2436 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2015 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami**

je treba razlagati tako, da

lahko imetnik znamke, ki je varovana v eni državi članici, tretji osebi prepove, da na ozemlju druge države članice skladišči blago pod znakom pod pogoji iz člena 10(2) te direktive, da bi to blago ponujala v prodajo ali dajala na trg v državi članici, v kateri je ta znamka varovana.

- 2. Člen 10(3)(b) Direktive 2015/2436**

je treba razlagati tako, da

za „skladiščenje“ – v smislu te določbe – blaga pod znakom pod pogoji iz člena 10(2) te direktive zadostuje pooblastilo za nadzor ali vpliv na osebo, ki ima neposredno in dejansko oblast nad tem blagom.

Podpisi